

ΧΡΟΝΙΑ ΕΜΦΥΛΙΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΟΙ ΑΤΑΚΤΟΙ ΤΗΣ ΑΡΕΙΑΣ

Γιατί ή 'Ελλάς ἀνομάζει την 'Ψωροκώσταινα.' — 'Η 'Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Προνοίας καὶ οἱ ταιμούσιοι δέ. 'Ο Σέρβος καὶ τὰ παστληκάρια του. — Τὸ επεισόδιο τοῦ Δάκινος. — 'Επιδρομὴ τῶν ὄπτακτων. — 'Η αἰχμαλωσία του Προσέδρου τῆς 'Ἐθνοσυνέλευσεως. Μία ἔνδοξη Ἑπταίνων.

Α μιὰ δικαιολογημένη ἀπορία: Γιατί
ή 'Ελλάς ώνομασθηκε Ψωρος ο ω-
στα τα να; 'Η ἀφορμή είναι ἀρχετά-
πειρεγμη και συνδέεται μ' ἓνα ιστορικό
γεγονός:

Μετά την ἐκλογή τοῦ "Οθωνος" ως βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, οὐ πληροῦσσοι, πόν είχαν ἐκλεγεῖ από τὸ λαό τοῦ Καποδιστρίου, συγχεντρώθηκαν στὸ "Αγγος, ἀφικόνται τις γαργανίες τῆς Συνελεύσεως, γρήγορα διώματεύονται τὴν ἔδρα της στὴν Πρόνοια, προάσπειο τοῦ Ναυπλίου, στοὺς πρόποδες τοῦ Παλαμητοῦ.

‘Ως βουλευτήριο στην Πρόσωπα ἔχοντις είναι ξύλινο παράπληγμα ἀπό ὄφροκάνιτη σανίδην, κακά προστηρομοστένες, με γαραμάδες ἀναμετάξι τους, ποινή ἑτελίνου σε μυτερό. Οὗτον πάτομα καν δὲν είχε τὸ πρώτο αὐτὸν βουλευτήριο καὶ οἱ πληρεσύνουσι τοῦ ‘Εθνοῦς ἀναγκάστιζος πατούσιον στὸ ζῆνα. Μέσα στὸ παράπημα, γύρω γύρω, είλαν κατασκεύασε τρεῖς σικές σκαλινά, τι μιά πίσω ἀπό την ἄλλην. ‘Απέναντι ἀπ’ την εἰσόδο, σε ψηλότερο μέρος, ὑπῆρχε ἡ ἔδρα τοῦ Προεδροῦ Πλανήτου Νοταρᾶ καὶ κοντά της ἔνα είδος ἐξέδρας για τὸ Διπλωματικὸ Σῶμα. Στὴ μέση τοῦ παραπήματος ἦταν ἓντα τραπέζι ποι ἔχοντις είναι και για... βίην!

Οι περισσότεροι πληρεξούντων έπιγαναν στις συνεδριάσεις....
ἀρματωμένους! Για ν' αποφεύγουν όμως τις συμπλοκές, ἄφηναν
τα κοινωνίου τους και τα γιαταγάνια τους στην είσοδο. Οι περισ-
στεροι φρούσαν προσταντέλα, ὑπῆρχαν όμως και οι νησιώτες μὲ
τις γραφικές τους στολές. Συνήθως οι πληρεξούντων κρατούσαν
κομπολόγη. Επειδή στην αἴθουσα αυτή τῶν συνεδριάσεων
τὸ κάτινοι ήταν ἀταγορευμένο, πολλοί μανιαδεῖς καπνί-
σται, πού δὲ μποροῦσαν να ὑποφέρουν για πολλὴ ὥρα τῇ
στέρηση τοῦ καπνοῦ, ἐφρόντιζαν νά κάθωνται στὴν τελευ-
ταία σειρὰ τῶν σκαμνιών, καὶ ἀπὸ τις καραμάδες τῶν
σανίδων οἱ τσι μπ σκόδες τους (που βρίσκονται ἀπ'-
ἔξω) τοὺς ἔβαζαν στὸ στόμα τις ἄκρες τῶν μακριών τσιμ-
πουκιών, κι' ἐτραβοῦσαν μακριώς κι' ἀπὸ μια φυρηζιά
κάθε το...ο.

¹ Ανάμεσα στους πληρεξούσιους, ξεχώριζε ένας ώραιος γέρος, στρατηγός της Ἐπαναστασεως, ὁ Πετρόφιλπερς Μανδρομιχάλης μὲ τη χρυσοκέντητη φορειά του καὶ την τοιούτωτη Μανιάτικη φέσα του, χαϊδεινοτας διαψυχῆς τις φοβερές ἀσπρες πυωστάξες του.

Φρονόραφος τῆς Ἐθνοσυνέλευσεως ἦταν ὁ στρατηγὸς Νικ. Ζερβας, ἐπὶ κεφαλῆς Ρουμελιωτῶν παλληκαριῶν ποὺ ἀποτέλουσαν τη τιμητικὴ φρουρὰ τῆς Συνελεύσεως.

"Η ἐργασίες ἀρχισαν στις 14^η Ιούλιού 1832. Η Συνέλευσις ἔβγα
λε πηφίσμα ἀμύνστης γιὰ ὅλα τὰ πολιτικὰ φύσεος ἐγκλιμάτων
καὶ ἐπεύρωσε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος. Η στηγμὴ
ἐκείνη ἐδωσε ἀφόρμῃ σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, πρὸ πάντων
ὅταν ὁ Πλούσιος Νοταράς ἐδειξε τὴν εἰκόνα τοῦ νεαροῦ Βασιλέως.
Οφθοι τοι πληρεζούσιοι, ὡς ἐλευθερωταὶ τῆς Πατρίδος, ἐξητο
κρατήγανταν Ὁθωνα τὸν Α'.

‘Αλλ’ ή πλειοψηφία τῆς Συνένευσεως αὐτῆς ἀντεπολιτεύετο τὴν Κυβερνόντα, δὲν ἔχων τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν τριῶν Προστατιδών Διαιμέοντα, πρὸ πάντων ὅμως τῇ Γερουσίᾳ στήγα δόπιον δὲν ἥθελε ν’ ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἔξελέγχεως τῶν ἐκλογῶν. ‘Οι καυγᾶς μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντιπροσωπευτικῶν συνάματος ἔφεδασε σὲ βαθὺ μῶστε η Συνένευσις νὰ καταργήσῃ τὴν Γερουσίαν. Αὐτὸ δῆμος ήταν ἀλλητικὸ πραξικόπημα, τὸ δόπιον δὲ μποροῦσαν ν’ ἀνέχειν δὴ Δυνάμεις. Οἱ ἀντιπρόσωποι Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας ἐπέδωπον ἔντονη διακοινώσι μὲ τὴν ἄξιωσι να πανσύνομος ή ἐργασίες τῆς Ἐθνοσυνένευσεως. Τὴ δῆλωσι τῆς Συνένευσεως συνέστησα καὶ ὁ Στράτφορδ Κάνιγκ, πρεσβυτής τῆς Ἀγγλίας, ἐν Κονσταντινούπολει, περαστικὸς τότε ἀπὸ τὸ Ναύπλιον

Άλλ' οι πληρεσίστοι θερμάιμοι πολεμισταί οι περιστότεροι δὲν έδωσαν καμία σημασία στή διακονίων. Στά παλά μας τα σπαρνύχια! Ήλεγαν και εξακολουθούσαν νά συνεδριάζουν μέσι του εύλινο παράπηγμα της Προνοίας, βιβαίνοντες και τα ταυτικής τους με τον τόπο που είπαμε. Εξαφνα συνέβη τό ακόλουθο δραματικό έπεισμα :

Ανατολικά ἀπό τὴν Πρόσονα,
σὲ ἀπόστασι μισῆς ῥόας, βρίσκεται
ἔνα μικρὸ χωριούδακι, η
“**Αρειά** μὲ τὸ κρύο πηγαδονερό
τεκ. Στὴν “**Αρειά** ἐστατοπέδευσαν
ἄτακτοι στοιχιῶται **έγονες** εἴναι

κεφαλής τούς Θ. Καφάνηγ, Ι. Κονδύλην και Α. Κατσόναν. Αὗτοί, ἀφότου ματαίως τόσον καιρῷ ἔχονταν ἀπό τὴν Κυβερνήσην και τὴν Ἕνονσυνέλευσι τοὺς καθιστέροις ψηφίσουν μισθίους τοὺς, ἀπεσφάσσουν νῦ μεταχειρίσθων τὴ βίᾳ. Πρώτη πατέρας κατέστεφαν τὸ παλῆν Βενετσάνικον Ὑδραγωγεῖο, ἀπὸ τὸ οποῖον ἰδρύονταν τὸ Ναύπλιον και τὸ Ηρόδον. Πηγάδια δὲν νιῆρχαν στὴν πόλη.

Ἡ Συνέλευσις ἐξήγησε τοτε τὴν προστασία τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, γιατὶ οὗτε στὴν Ρομαιελάτικῃ φρονοῖ της εἰχε ἐμπιστοσύνην. Τὰ παλλήκρατα του στρατηγοῦ Ζέφρου είχαν ἐπίσης μῆνες νά πληρωθοῦν καὶ είχαν ἀρχίσει καὶ αὐτοὶ ν' ἀγριεύονται. Γενικώς ὑπάρχει μιὰ τάση τοῦ στρατού τὸν νά μποτν στὺν πόλι καὶ τὸ προάστειο τῆς καὶ νά κάνουν φεμούλα στὰ σπίτια καὶ στὰ μαζαγά. Οἱ Ναυπλιεῖς Ἰδανοὶ φοβισμένοι καὶ κλεινόντων ταυτὸς νωρίς στὰ σπίτια τους. Το ἡφαίστειο φαινόταν ἔτοιμο νά ξεπάσῃ...

Αλλ' οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Δυνάμεων δὲν είχαν καμιὰ διάθεσιν νὰ προστεθούν τῷ μιστή γι' αὐτοὺς Ἐφηβοσύνελους καὶ διάταξαν μόνο τὴν ἐπισκεψή τοῦ Ὑδραγωγείου γιὰ νά... παίρενται καὶ αὐτοὶ νερό. (Ἐδοῦ σημειώνομε ὅτι πρόκειται γιὰ την περί-
φημη. Κά να θ ον πη γή τῶν ἀρχιών, ὅπου κατὸ τὴν παράδοσι λοιζούντων μιὰ φράση τὸ χρόνον ἡ "Ἡροὶ καὶ αποζητῶν πάλι τὴν παρ-
θενιά της, καὶ όποι ή ὥραίτες Ἐλληνίδες ἐπίστεναν ὅτι καὶ αὗτες λοιζομένες ἔταναγίνονται σιγα-σιγα νέες καὶ ώμαίτες).

Οἱ ἀπακοὶ τῆς Ἀρειας, ὅταν ἔμαθαν ὅτι οἱ ξένοι ἐβοηθοῦσαν τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀπενάντηθιν. «Υποζούνεμον συγχρόνους καὶ αὐτὸς ὁ πάδανος τούτον λέγωμένον· *Ρισσαῖον Κομάτον*;» ἐστιλαν στην Ἐθνοσυνέλευσιν... τελείγχωρο μὲ σύντομη προθεσμίᾳ, ἐντὸς της δύοις ἀξιώδων νά πληρωθοῦν τους καθιστερούμενους μισθών τους, ἵδην ἐφέρειν κανά τα κάνοντας, ἡ ζ Μ δι αύ μ!

Στις 10 Αυγούστου ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλίας Δώκινες, σι-
νοδεινούμενος ἀπὸ τὸ γοητεῖαν τοῦ Γρούιθ, εἶχε βρεῖ σὲ περιπο-
τέων ἄπο τὸ Ναύπλιον, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πολυγώνου.
Ἐξαφνα οἱ δύο ἔνοι διπλωμάτες περιστελλόθηκαν ἀπὸ
πλήνος ἀπάγοντες τὴν Ἀρειας οἱ ποστοὶ ἐφόναζαν και-
χιφονούμανσαν ἤπιοτες τὴν προσοτίσια τῆς Ἀγγλίας
για νά πληρωθοῦν τους καθύστερον μένουν μισθοῖς τους.
Οἱ κριθιφ, που ἦσαν ἀληνικά, διερμήνευσε στὸν προ-
στάμενον του τὶς ἀπατήσεις τῶν σφρατωτῶν, καὶ μάλι-
στα αἰτολέζει τὰ λογια τους:

— Πεινάμε! Δέν χοντρείς φωνή νά βάλουμε στά στόμα μας! Τά ρούχα μας γεντικανε πουγέλια... Σητάμε νά μας σπλαχνιστή ή Αγγλία και νά μας δώσου λεφτά και ρούχα....

Ο Δωρίνες χαμιογελῶντας μὲν χαιρεκαζία εἶπε διὰ τοῦ διερμηνέως:

— Ἐγώ εἴμαι πρέσβυς. Τὰ καθήκοντά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ γίνων οἰκονομικός σας ἐπίτοπος!

Καὶ δείχνοντάς με τὸ μαστίγιό του κατὰ τὴν διεύθυνσι τῆς Προνοίας, ὅπου τὸ παράπτημα τῆς Ἐνθουσιεύσεως, ἐπρόσθετο : — Νά ἔκει βρίσκονται πολλοὶ που ἔχουν χρήματα καὶ μποροῦν νὰ ίκανοποιήσουν τὰς ἀπατήσεις σας ! 'Εχει νά πάτε !

"Άλλο ποὺ δὲν ἥθελε ὁ σριτιωτικὸς ἔκεινος συρφετὸς τῶν πεινασμένων παλληλαριών, που ήταν ἑτοιμα για διαφραγμή και λεηλασίες. 'Ἐνθουσιασμένοι ἀπό την προτροπή τοῦ 'Αγγλοῦ ἀντιπροσώπου, τρέζοντες και φωνάζοντες, ἐφθιασαν γρήγορα στὴν Προνοία, ὅπου συνήντησαν τὴν φρουρὰ τοῦ Ζέρβα, μέρος τῆς ὁποίας

ταρφέντων.

Τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ πληρεξούσιοι συνεδρίαζαν. Οἱ στασιασταὶ εἰδόμηνσαν στὸ παράγγιμα τῆς Ἐθνουσιελεύσιος σάν μανιακοῖ καὶ ἀναποδογύρισαν τὰ παντα, βρίζοντας καὶ χτυπῶντας τοὺς πληρεξούσιους! Οἱ Ηρόδεος Νοταρᾶς ἦταν στὴν ἔδρα του. Ήσαὶ νόσεβασθοῦν τὰ ὡδόντα του χρόνῳ, οἱ στασιασταὶ τὸν ἔκταπταν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν ἔδρα καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω μὲ τὶς σπροῦσιές Μερικούν πληρεξούσιους που ἀπέτεραμήνσαν ν' ἀντισταθοῦν, τούς ἔδειναν ἀγώνις, ἀλλούς ἐφοβέρισαν νυ τὸν σκοτώσουν καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἔβγαλαν καὶ ἐπῆραν καὶ αὐτὰ τὰ ροῦχα τους! Μερικούν μάλιστα τοὺς ἀπέτερας γυμνούς καὶ καταπαυτούμενούς. Τελοῦς ἐδάλιξαν τοὺς πιὸ εὐπόρους, μεταξὺ τῶν ὅποιων καὶ τὸ γέρο Νοταρᾶ, καὶ τοὺς ἐπήραν αἰγάλοποις στὸ καταφυγίο τοὺς στὴν "Αρεια". Λάτο κεῖ ἐστειλαν γράμμα στὴν Κυβερνήσου τὸ Ναυτιλίου καὶ ἐζήτησαν ως λύτρα 100.000 γρόσια, φοβερίζοντες ἀν δὲν τὰ λάβησουν «θὰ στείλουν στὸ Ανάπλι τὰ κεφαλὰ τὸν αἰγάλωτόν!»

Στὸ Ναύπλιον ἐπικρατοῦσε με
γάλος τόδιος καὶ ἀγώνια. Ὡς ἀνέ
χεια τοῦ Δημοσίου Ταμείου ποτ
δὲν ἦταν χειρότερη. Ὄταν στή
«Πλατεῖα τοῦ Πλατάνου»
(τὴν σημερινὴν Πλατεία τοῦ Συντάγ
ματος) ἐνέβηγαν γυναικεῖς ἢ ἀταρά

ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Δεν θα ήταν ίσως υπερβολικό αν λέγαμε πώς δύοι, γενικῶς, οι μεγάλοι ἄνδρες είχανε ταπεινή καταγωγή. Πολλοί κοινωνιολόγοι έχουν τὸ φαινόμενον αὐτὸν ως ἔξης : « Τα παιδιά τῶν πλουσίων οἰκογενειῶν, βασιζούνται στὸ χρῆμα ποὺ έχουν καὶ ἀδιαφοροῦν νὰ κάνουν κάτι ἀνώτερο στὴ ξοή ». Ήσως ή ἔξηγησις αὐτὴ νὰ είνε και ὁρθή. Εμέτες, ἀνάφερουμε πλέον μερικούς παραδείγματα :

« Ο πατέρας τοῦ ἐνδέζου Ρωμαίου ὥρτοφος Κικέρωνος καλλιεργοῦντας ἀμπελά καὶ χωράφια. Η μητέρα τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους ἦταν μαμή· ἐνν δὲ μητέρα τοῦ Ἐντρίπον, τοῦ μεγάλου τραγικοῦ, ἦταν... μαναβίνα !... » Ένας ἄλλος ἐνδοξὸς ἀρχιτέκτονας τραγικὸς ποιητής, οἱ Σοφοκλῆς, είχε πατέρα καὶ τοῦ πατασκευαστῆ ὅπλων. « Ο πατέρας του δημοσθένεων, τοῦ πατέρα τῆς οἰτούρης τέχνης, ήτανε μαχαίρας. Σιδερές ἦτανε ὁ πατέρας τοῦ Λουνήδρου, τοῦ μεγάλου καινοτόμου τοῦ Ιβου αἰδονος, ὁ ὅποιος ἔφερε τὴν θορυβευτικὴν ἀναμόρφωσην καὶ ἐγένετο θεμελιώτης τοῦ δογματικού πεντονονον. Ο πατέρας τοῦ ποιητοῦ καὶ γιατροῦ Ἀργενίνοιο ἦταν πατελωτής. Ο Ἀμύντος, ὁ περιφρίπος Γάλλος Ἐλλήνιστής, ὁ δημιουργὸς μεταφραστῆς τοῦ Πλούταρχον καὶ διδάσκαλος τῶν παιδιῶν τοῦ Ἐρρίκου Β' τῆς Γαλλίας ἦτανε γυνος κάποιου μικρερυπούσου ἀπὸ τὸ Μελέν. Ο ἀνάντας κομφοδιογάρως Μολέρος είχε πατέρα ἓνα παπετσιέρη καὶ ὁ γιλόσοφος Διδερώ — ὁ διευθυντής τῆς 'Εγκυρων τοῦ πατέρα τοῦ — ἦτανε ἐπίσης γυνος κάποιου μαχαιρού, καὶ γεννήθηκε μάλιστα μέσι τοῦ μαχαιροπόρου τοῦ μπαμπά του! Ο Βερανέρεος τελος, ὁ ἔνθινος ποιητής τῆς Γαλλίας καὶ θεριδὸς τιμέλλην, είχε πατέρα ράφτη !... »

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΤΙ ΜΟΥ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ

Ο Φ.... δὲν σημαθεῖ διόλοι τοὺς Γαστρώνος. Κι' ὅμως, κατάγεται ἀπὸ τὸ Μπεάρον — είνε δηλαδή κι' ὁ ἄδιος λίγο — πολὺ Γαστρώνος.

Μις μέρα ποὺ ἔβγαζε ἔναν φιλιππικὸν ἑναντίον τῶν Γαστρώνον, κατά τὴν ουνηθεῖα του, ἔνας φύλος τουν, διακόπτοντάς τον, τοῦ εἴτε :

— Πολὺ ἔτραπέσαι εἴται για τοὺς Γαστρώνος : Γαστρώνον δὲν είσαι καὶ σό;

— Εγώ ; Καὶ γιατί ;

— Γιατί γεννήθηκες στὸ Μπεάρον, ἀπλοῦ στατι !

Και ὁ Φ.... μὲν υφρό :

— Όστε ἂν είχα γεννήθη σὲ καιμικὰ φάνη, θάψουν... βόδι :... ***

Τι σοῦ είνε, τέλος πάντων, ἀποτοὶ οἱ ἀφηρημένοι !...

Ο Μ.... συναντοῦσε ταρτίζα τὸν φίλο του Τ.... μαζὲν μὲν τὴν γυναίκα του, μιὰ καρπούμενη ξανθούμηλα τοῦ τῆς ἦταν γνωφτό νὰ λειώνῃ οὐτερ, μὲν πάλι γάρο.

Ο Τ.... δώρας δὲν ἤταν πλασμένος για νὰ μείνει κήρος σ' ὅλη τον τὴν ξωή. Κι' ἔτσι, λίνων καιρῷ μετά τὸν θάνατο τῆς πρώτης γυναικος του ξανταντεύομεθε.

Τις προάλεις, συνοδεύων τὴν νέαν του σύζυγο ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸν φίλο του Μ.... Οι δύο παληὶ φίλοι ποὺ είχαν νὰ ιδούντο κάμποσον καιρῷ, ἀφοῦ καμφετιμήκαν, πιάσαν τίνην κουβέντα. Ο Τ.... ἔθεωρε πολὺ κάπι τὶς σχετικές συντάσεις :

— Η κυρία μου... είτε στόγο φίλο του, δείχνοντας τὴν γυναικα του.

— Α, κυρία μου ! είπεν τότε ὁ Μ.... κάνοντας μιὰ βαθυά ύποκλισι, ποῖς ἀλλάζετε ἀπὸ τὴν τελευταία φορᾶ ποὺ συναντηθῆκαμε !...

σεις τῶν στασιαστῶν τῆς 'Αρειας, μέσα στὴ γενικὴ ἀπελπισία βρέθηκε κάποιος ἀστείος τύπος πού εἴτε :

— 'Εκατὸν χιλιάδες γρόσια ! Ποῦ νάν τα βρῷ ἡ κακομοίρα η φωροστατινα !

Η φωροστατινα ἤταν μιὰ πασίγνωστη καὶ ἀλλία ζητιάνα τοῦ Ναυπλίου. Και ἔτσι τὸ παραστούκλι ἐκόλλησε στὴν Ἐλλήνικὴ Κορέφρηνται καὶ διαυνίζεται.

Οι αίλημάλοιτο ἔστελναν διαρρώς γράμματα στοὺς δικοὺς τους, οἱ δύοτοι ὅμως ἀργούσαν νὰ ἔξιονονται τὰ λύτρα.

Η υπομονὴ τῶν στασιαστῶν είχε ἀρχίσει νὰ ἔξαντληται καὶ ὁ δυστυχῆς Πρόδερος τῆς 'Εθνουσελεύσεως ποὺ ἔβλεπε ὅτι θά ἐτελείωνε ἀσχήμα τὶς ἡμέρες του στὴν 'Αρεια, ἀπεράσπιστη νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὶς 100 χιλιάδες γρόσια. 'Εγραψε στὸ σπίτι τουν καὶ οὐτερ, τὴν δρετες μέρες ἀγωνίας δ ἀνθρωπος μὲ τὰ λύτρα ἔφισεσ. Οι πληρεζύστοι μὲ τὸ γέρο Πρόδερο τους ἀπελευθερώθησαν, ἀλλὰ κανεὶς πιὰ δὲν είχε ὅρεξι για... συνεδρίασι. Ἀλλως τε τὸ ἔχινο παράτημα είχε πιροτοληθεῖ μετά τὴν αἰχμαλωσία τους. Και ἔτσι οἱ πληρεζύστοι ἐπήρχαν τὴν διάλυσιν καὶ τραβήγχαν για τὰ σπιτάκια τους « οὐνα ἐπούλωσαν τὰς πληγάς των », δύοτος ἔγραψε μιὰ ἐφημερίς τῆς ἐποχῆς.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ!...

Τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ Τουρκοάτου Τάσσου. Τὸ πάθημας τοῦ ἀστρονόμου Μπράχε. Πόνς πέδωνε μέσα στ' ἀμάξι, πλάκι στὲν αυτοκράτορα. Τὸ ἐπιτύμβιο του. Τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ ποιητοῦ Πασσερά. « Γειά σου... Ἀντίο Πιρόν !... Δέν ἔγινε σύτε κἀν... Ἀκαδημαϊκός !... Ο Πιρόν καὶ τὸ ἐπιτύμβιο μιᾶς γυριάς κυρίας κ.λ.π. κ.λ.π.

Οταν ὁ μέγας ποιητής Τουρκοάτος Τάσσος ἀπέθανε, ὁ Πάπτας Κλημέντιος ὁ τοῦ ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε ἔξαιρετικά, διέταξε νὰ γίνηται μεγαλοπρεπάτα τῷ ζηνδρῷ, προεκρόνεις στὸ συγχρόνως καὶ διαγνωσμόν του γιὰ τὴν σύνταξη τοῦ πλέον ἐπιτύμβιος καὶ πλέον « ἀνταξίουν πρὸς τὴν μεγαλοφύνια τοῦ μεταστάντος ποιητοῦ » ἐπιτυμβίου. Τὸ ἐπιτύμβιο, τὸ οποῖο θά ἔβρισεντο, θά ἔχαιρασσετο ἐπάνω στὴ πλάκα τοῦ μνημείου τοῦ Τάσσου.

Οι μεγαλύτεροι ποιηταὶ καὶ λογοτέχναι τῆς Ἰταλίας στειλαν τοτε ἀλλοι εἵματα τοι ἀλλοι πεζαὶ ἐπιτύμβια ἀρκετά επιτύμβια καὶ σι κριται τοῦ διαγνωσμού, δὲν ἔξενον ποιο ἔτι διον νὰ προτιμήσουν.

Την τελευταίαν ὁμοι στηγνη παρουσιασθη στὴν ἐπιτυπωτή ἔνας νέος, ὁ δόπιος παρέδωκε μιὰ κούλα καρτὶ ἐπάνω στὴν ἐπιτυπωτή :

• Σ' θαν ποιητὴ σὺν τὸν Τάσσο, ἔνα μέρος ἐπιτύμβιο ἀρκετοί γιὰ τὸ μνημεῖο τον : « ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ ». Καθὲ ἄλλο ἐγκώμιο είνε περιττό.

Οι κριταὶ, τότε κορίς νὰ διστάσουν διόλου, ἀπένειμαν τὸ α' βραβεῖο στὸν νέον αὐτὸν, ἐπὶ τοῦ μνημείου δὲ τοῦ ποιητοῦ ἔξαραστον.

Ο Αύτορού της Γερμανίας Ροδόλφος ὁ Γ' ἀπροστάλεσε καποτε τὸν μεγάλο Δανὸν ἀπότομο Τυγχ-Μπράχε νὰ πάνε μαζὶν ἔχδομη. Ό Τυγχ-Μπράχε ἐδέχθη. Ἐνῷ δύος βρισκόταν μαζὶν μὲ τὸν Αύτορού τοῦ μέσα στὸ βιστιλό άμάξι κατελήφθη ἀπὸ μιὰ ἐντελῶδες... φυσιολογικὴ ἀνάργη, τὴν ὅποιαν ἀμοις ντρέποταν νὰ ὑπολογήσῃ στὸν ἐστεμένο φίλο του. Οταν ὑστερὸς ἀπὸ καύπτοσες δρες, οἱ Αύτορού τωφ ἀντελήφθη τὶ εἰχε συμβεῖ στὸν Μπράχε, μητέ πλέον ὅγα... « Ο ἀτυχής ἀστονόμος είχε πέσει θῦμο τῆς λεπτοτήτος του. Γάναν μη ἔνοχη θῆση πέσει πάντα τῆς λεπτοτήτος του. Γάναν μη τοῦ πῆ τη τοῦ συμβαίνει—δεδομένου ὅτι επασχεῖ μὲ ποιητοῦν νόσου τῆς κύστης... ὑπέρθερο τὸ μνημεῖον τοῦ ἀτυχοῦς ἀστρονόμου ἐχαράζει τὸ ἔξης ἐπιτύμβιο :

• Ενθάδε κεῖται ένας σοφος,

θύμα τὸν ἀγακῶν τῆς φύσεως.

Τούτεστι, μετά συγχωρήσεως

ποὺ ἔχησε σύν εἰπεντος καὶ πέθασε σύν κοντός !»

Ο ποιητής Πασσερά, φοβούμενος μή τυχόν, μετά τὸ θάνατο του, χράζουν τίποτε γελούσις πάτερον στὸ μνημεῖο του. ἐφρόντισε, πρὶν πεθάνῃ, γάνα... ἐτοιμάση μόνος τὸ « ἐπιτύμβιο » του, τὸ ὄποιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἔνα καὶ μόνο στίχον, τὸν ἔξης :

• Τὸν τάφον αὐτὸν μὲ ἀμοινουσι στίχους μή τὸν λεγόσετε !

Ο μέγας σατυρικὸς Πιρόν είχε συνθέσει ὁ ἄδιος τὸ ἔξης ἐπιτύμβιο γιὰ τὸ μνημεῖο του :

Κι' ἔτσι ποὺ λέτε, τέλειωσεν ὁ δρόμος: τῆς ζωῆς μου
οτὸν ὅποιο καθιένεια συγγάννεια γάννησεσαικόστο,
ἄλλος τέλειωσεν παλάστης καλά, κι' ἀλλοι περπατώντες
στὸ σκότο, δῶσαν τὸ σοφὸν καὶ σύν τὸν παλάστη !

Και οτοπάτα-οτοπάτα ἐφτασα, στὸ τέλος, ως τὴν ιρίπα
ποὺν τελευταία κατοικία σοφοῖς καὶ παλάστη,
καὶ σήδηξα, τρεπλίζοντας, τὸ σάλτον αὐτὸν « μοστάλε,
τοαρδητας γιὰ τὸ Ἀγροτο—Γριά σου, αὐτὸν Πιρόν !

Καποτε, παρουσιάσθηκε στὸν Πιρόν μιὰ γυναίκα ἡ ὄποια τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐποιησάῃ ἔνα... ἐπιτύμβιο γιὰ νὰ τῆς ταχράζει τὸν πατέρα.

— Ενθαρριστας, ἀπήντησεν τὸν Πιρόν. « Υπὸ ἔναν ὄφον μωρός θά πάτηε τὸν πατέρα της :

— Γιατί ;

— Πηγαίνετε καὶ θά δητε.

— Η γυναίκα ὑπήκοος. Ο Πιρόν τότε τῆς ἐπόνων σὲ τόνο δαπαγγελίας :

• Ενθάδε κεῖται, πίσον ἀπὸ τὴν πόρτη, αὐτῆς,
καὶ ποια γυναίκα πού... δέν εἰν' εκεκρή !

• Εννοεῖται πώς κατόπιν αὐτοῦ ἡ γηραιά κυρία
απῆλθε λινοσπόνσα εξ δργηδης...

